

Rubac

Toga jutra shvatila sam da napokon imam dovoljno novaca da kupim novi rubac koji sam već dugo priželjkivala. Brzo sam se spremila i krenula u grad. Jeruzalemske ulice bile su pune, no kako živim u gradu od rođenja, vidjela sam ih i u većoj gužvi no ovoj. Sunce je pržilo grad i ljude u njemu, mogla bih se zakleti da je iz prljave zemlje nešto isparavalo. Ušla sam u jednu od trgovina rubaca u kojoj najčešće kupujem. Nakon što sam pozdravila ženu-prodavačicu, za oko mi je zapeo jedan bijeli rubac. Bijela je zapravo vrlo jednostavna boja, ali koja zrači besprijekornošću i čistoćom. Tkanina je bila toliko lijepa, svilenkasta da mi se učinilo da diram oblake. Vrlo zadovoljna svojom kupnjom, izašla sam iz trgovine, još sretnija nego prije.

Izašavši na glavnu jeruzalemsku ulicu, najprije nisam ništa vidjela od nagurane svjetine, ali su mi uši zapljusnule svakojake riječi optužbe, izrugivanja, vrijeđanja i psovki. Malo sam se progurala kroz gomilu, stala na nožne prste i vidjela skupinu rimskih vojnika koji su odgurivali mnoštvo i krčili put. Nikome nisu dozvoljavali pristup povorci optuženika. Za njima, vukući teški drveni križ, krvav, znojnan i ranjen posrtao je Isus. Stajajući tako na mjestu među gomilom koja se neprestano kretala, pala sam licem na tvrdo zemljano tlo, s tim da se većina ljudi nije baš trudilo zaobići me, a kamoli pomoći mi ustati. Nesvjesna svoje uprljane crne kose i ogrebanih dlanova krenula sam kao u transu za povorkom i za čovjekom koji mi se učinio kao Spasitelj. Vidjevši ponovno njegovo izmučeno lice, bila sam uvjeren da je to On, no nije mi bilo jasno zašto takvu Dobrotu tako okrutno muče. Zavapila sam od jada i nemoći jer nisam znala što da učinim i kako da mu pomognem. Bila sam mu vrlo blizu, ne računajući vojnika koji nas je razdvajao. Ponesena iznenadnim naletom hrabrosti, odgurnula sam vojnika. Vojnik me propustio, očito nečim ometen. Stajala sam pred Isusom i tek sada sam vidjela dubinu njegovih rana i njegovu bol. Gledala sam ga bespomoćno sa suzama u očima jer nisam znala kako mu pomoći, nisam imala vode ni jake ruke da mu pomognem nositi križ. Na moju silnu radost sjetila sam se novoga rupca. Kleknula sam pred njega i ponudila mu svoj bijeli rubac. Uhvatio je moj pogled i drhtavim, klimavim rukama primio rubac. Prinio ga je Svojem licu i obrisao znojno, ranama prošarano lice. Vraćajući mu rubac, primijetila sam da je njegove prijašnje boli u očima nestalo. Ja sam samo vidjela blagost, toplinu i zahvalnost. Iako sam znala da će za nekoliko minuta biti pribijen na križ i mrtav, nešto mi je govorilo da će sve biti u redu. Taman mi je zaustio da mi nešto kaže, da mi se osmjehne, no neki ga grubo vojnik odgurnuo dalje. Nitko se nije zamarao sa mnom. Ostala sam klečati na istom mjestu gdje me ostavio. Pogledala sam rubac, na njemu je krvlju, prljavštinom i znojem ostalo utisnuto njegovo lice. Htjela sam ga utješiti, darovati nečim, a On je mene darovao najljepšim darom.

Tog poslijepodneva čula sam glasine da je Isus umro na Golgoti. Bila sam tužna, iz glave mi nije izlazio njegov pogled pun nade i dobrote. Ali znala sam, to nije zadnje što će se govoriti o njemu.